

Nr 270.

Av herr **Karlsson, Oscar Gottfrid**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning angående försäljning av rusdrycker m. m.*

I 5 kap. 3 § av förslaget till rusdrycksförordning finnes stadgat, att vid offentliga skådespel, varieté eller cirkusföreställning eller, med undantag av konsert, annan föreställning till vilken allmänheten har tillträde må ej utskänkning ske utan länsstyrelsens, efter magistraternas eller kommunalnämndernas hörande, givna medgivande. För Stockholm gälla motsvarande regler. I slutet av paragrafen förekommer emellertid följande bestämmelse: »*Vad nu är sagt skall gälla jämväl beträffande offentlig danstillställning å lokal, som ej huvudsakligen är avsedd för restaurangrörelse.*»

Innebörden av denna sista sats är, att en med spriträttigheter utrustad restaurang kan i sina matsalar anordna offentlig dans och i samband därmed servera rusdrycker. Detta kan ske i den omfattning, som vederbörande må finna med sin fördel förenligt. Dylika tillställningar torde tvivelsutan i stor utsträckning frekventeras av ungdom, som önska tillfredsställa sitt dansbehov. Att spritdrycker beställas och förtäras torde ej sällan betraktas som en påлага, som de besökande måste underkasta sig för att källarmästaren skall erhålla tillräcklig vinst på tillställningen. Frånsett att ungdomens utgifter för ett i och för sig oskyldigt nöje därigenom bliva oskäligt höga, torde dock upprepade besök av sådana danstillställningar komma att medföra, att en spritförtäring, som i början säkerligen kunnat avvaras och mera varit betraktad som ett konventionellt tvång, blir en vana, som sätter dansen i andra rummet. Effekten har då blivit att den besökande erhållit alkoholvanor, som måhända bliva bestående.

Om man därtill lägger, att dylika danstillställningar ej sällan frekventeras av vissa tvivelaktiga element, är det uppenbart att spritförtäring i sådant sammanhang är en högst betänklig historia. Ingen skall hemfalla åt den övertron, att restaurangdansens försvinnande skall i någon avsevärd grad förbättra det sedliga tillståndet i landet, men detta får självfallet ej försvara att man försummar att även på ett begränsat område utnyttja möjligheterna att vinna förbättringar. Nu kommer till äventyrs att invändas, att om det ej dansas på restauranger så öppnas danspalats, dit samma publik kommer, och där tillståndet då ej blir bättre. Därtill är blott att påpeka, att denna motion ej riktar sig mot dansen i och för sig, utan mot dans i förening med så gott som obligatorisk spritförtäring. Och skulle det brista i ordning och tukt vid de danspalats, som skola övertaga den uteblivna restaurangdansen, så torde myndigheterna ej sakna medel att komma tillrätta med denna sak.

Vidare kan det ifrågasättas om överhuvud taget i en lokal, som skall användas till servering av mat, dans skall förekomma. De rent hygieniska vådorna av att tillåta offentlig dans i en lokal, som efter några få timmars måhända otillfredsställande utvädring och rengöring skall apteras till matsal, ligger i öppen dag. Det är till sist omöjligt att upptäcka, att det föreligger något som helst behov, om man bortser från företagens egen högst problematiska vinst, av att dans blir tillåten på restauranger. Olägenheterna för att ej säga vådorna av restaurangdansen ligga däremot i öppen dag. Det skulle därför vara högst beklagligt, om riksdagen nu låte tillfället gå sig ur händerna att åstadkomma effektivare bestämmelser på detta område.

På grund av vad sålunda blivit anfört får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta att § 3 5 kap. i förslaget till förordning angående försäljning av rusdrycker (Kungl. Maj:ts proposition nr 242 sid. 15) får följande lydelse:

Vid offentligt skådespel — — — — — sådan utskänkning. Samma lag vare beträffande offentlig danstillställning, dock att för dylikt fall medgivande ej må lämnas med mindre omständigheterna äro sådana, att synnerliga skäl föreligga, och må medgivandet endast avse utskänkning vid enstaka danstillställning.

Stockholm den 6 april 1937.

Gottfrid Karlsson,
Vadstena.
